

Úrvacsorás istentisztelet – Szentháromság ünnepe után 20. (biblia–) vasárnap

Budapest-Fasor, 2022. október 30.; MGYTK

<https://youtu.be/Jk300q4FKtM>

A vasárnap igéje: Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az ÚR! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Istennel szemben. (Mik 6,8)

Lekció: Jn 20,30-31 Az evangélium célja

Sok más jelt is tett Jézus a tanítványai szeme láttára, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben. Ezek pedig azért írtak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében.

Textus: 2Thessz 2,13-17 Buzdítás állhatatosságra

Mi PEDIG hálával tartozunk Istennek mindenkor értetek, testvéreim, akiket szeret az Úr, mert kiválasztott titeket Isten kezdettől fogva az üdvösségre, a Lélek megszentelő munkája és az igazságba vetett hit által. Erre hívott el titeket a mi evangéliumunk által, hogy így részesüljete a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségében. Ezért tehát, testvéreim, álljatok szilárdan, és ragaszkodjatok azokhoz a hagyományokhoz, amelyeket akár beszédünkől, akár levelünkől tanultatok. Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, vigasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden jó cselekedetben és beszédben.

Kedves Gyülekezet!

FOGLYOK ANGYALA – A fogvatartottak között végzett missziója nyomán már életében így emlegették a finn bárónőt, Wrede Matildot. 1864-től 1928-ig élt, 64 évet élt. Ugyanezzel a címmel: *Foglyok angyala* 1944-ben könyv is megjelent az életéről Farkas Zoltán tollából. Idén egy finn musical is készült róla.

Mathilda Wrede 19 éves korától végezte ezt a rabok közti, a 19. századi közgondolkodás szerint rangon alulinak számító szolgálatot. Sokan megrökönyödtek azon, hogy egy bárókisasszony gonosztevőket keres fel a rossz állapotú finn börtönökben azért, hogy segítsen nekik, hogy megossza velük a Krisztusért minden bűnét bánó embernek megbocsátani és új életet adni kész Istenről szóló örömhírt. A Matild szívét hevítő Krisztusi szeretet megosztása tudhatóan több ezer finnországi rab számára hozta el a nagy pálfordulást, a megtérés és a megújulás élményét, a börtöncellákban is hitben, reménységben, örömben élt élet valóságát.

Matild később, 1886-ban, 22 éves korában egy farmot is kialakított a frissen szabadultak számára, hogy legyen munkájuk, abból fizetésük, s így mielőbb vissza tudjanak illeszkedni a társadalomba.

Az évek során nem csak a finn, de az európai nemesség is felismerte szolgálata fontosságát. Mathilda ezt az elismerést, a társadalmi helyzetéből és az előkelő kapcsolati hálójából adódó előnyöket képes volt tényleges tőkévé kovácsolni. Nagy adományösszegek érkeztek a börtönmissziós munka finanszírozására.

Matild életéből különösen is emlékezetünkbe vésődhet egy epizód:

Törekény hölgy áll a börtönkapuban, vállán méretes hátitáska. Bebocsátásra vár – de nem a büntetése letöltése miatt. Látogatóba jött, hogy bibliaórát tartson a fogvatartottaknak. Táskájában személyes holmik helyett Bibliák és más hitelesítő irodalmak. A kapuőrök összesúgnak: Wrede Matild az, a kormányszókegye lánya!

Ebben a börtönben lakott az a fogoly, aki hosszú időn át teljes érdektelenséget, sőt, kemény elutasítást mutatott Mathilda Isten kegyelmes szeretetéről szóló szavai iránt, a bevitt Bibliák és könyvek tartalma iránt.

Mathilda törte a fejét, hogy hogyan férközhetne közel még ennek a rabnak is a lelkéhez. A cellájához érve megakadt a szeme a priccse alá bevágott kicsorbult korsón. Híj árpálé volt benne.

– Megszomjaztam! – mondta Matild a férfinak. – Adna nekem egy korty innivalót?

– Italt? Tőlem? – kérdezte elvörösödve a fiatal férfi.

– Hajlandó velem megosztani? – kérdezte Matild. Látta, hogy amaz tétován nyújtja felé a korsót, gyorsan megragadta és jóízűen meghúzta.

A fogoly megrendült, az arca felderült, a szíve átmelegedett. Mert ez az egyszerű gesztus visszacsempészte belé a méltóságot, a reményt, a jövőt. Lám, még ő is adhat, még ő is segíthet. Egy nemes bárónő – aki tőle kér szívességet, aki korsóközösséget vállal vele. Újra embernek, jó embernek, cellája tehetetlen mélységében is hasznosnak érezhette magát. S végre a saját bőrén is megérezte a ko-

rábban elhangzott szavak lényegét: hogy Isten is így hajol le hozzánk és vállal közösséget velünk Jézusban.

Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. (Jel 3,20) Mintha azt mondaná e szavakban Jézus: asztal- és sorsközösséget vállalok azzal, aki beenged engem a szívébe, a talán homályos, cellaszerű életébe. Lakozást veszek nála Szentlelkem által és elkezdem inspirálni, vezetni, tanácsolni, vigasztalni, bátorítani őt.

A reformátor Luther nagy felismerése éppen ez volt: hogy az Isten nem olyan, mint egy zord büntetőbíró – hanem szelíd és irgalmas, lehajol hozzánk, együttérez velünk, segíteni akarja az életünket.

Ma Pál leveléből feléd is hangzik a buzdítás, Testvérem. Szeret téged is az Úr. Kiválasztott az üdvösségre. Egyengeti utadat a benned élő Lélek megszentelő munkája, a Jézus Krisztusba vetett hited által. Örök vigasztalással és a holnapod felől jó reménységgel akar megajándékozni téged. Akarja azt is, hogy megerősödj minden jó cselekedetedben és beszédedben.

Misztérium, titok, hogy ez hogyan történik. A keresztény hagyomány gyakorlatai: az imádságok, az igehallgatás, a hitünk és életünk dolgairól szóló beszélgetések, a hitünket erősítő lelki és teológiai irodalom és persze a Szentírás olvasása és megismerése elsődleges eszközei annak, hogy Isten végezhesse bennünk ezt a titokzatos, megszentelő munkát.

Hatalmas kincse van annak, aki ezek által él. Minden más múló ehhez a kincshez képest.

A minap újra olvastam a Csontjaimba rekesztett tűz – vallomások a Bibliáról c. kötetet. A Magyar Bibliatársulat 70 éves bibliamissziójában részt vevő emberek rövid, személyes hangú írásai olvashatók benne arról, hogy mit jelent számukra a Szentírás. Megannyi történet a Bibliában megismerhető Isten gondolkodásunkat formáló, életünket meghatározó, munkásságunkat inspiráló munkájáról. Megannyi számunkra is ismerős vallomás az évek hosszú során becsben tartott bibliai könyvjelzőkről. Konfirmációi igék élethosszig tartó útmutató és megerősítő

erejéről. Telejegyzetelt és legjobb barátunk nevezett Bibliákról. Biblia Pauperumok, a Biblia történeteit és eseményeit a kicsik és a kevésbé iskolázottak számára bemutatni igyekező bibliai képeskönyvek, freskók, mozaikok mélyen bevésődött vizuális emlékeiről. Hatalmas kincse van annak, aki a Bibliájával, az abból tanult hit és élet, s az azt kinyilatkoztató Isten ereje által él.

A ránk leselkedő veszélyek és betegségek, a minket körülvevő megannyi bizonytalanság és feszültség között hatalmas kincsünk az a Szentírásból kiolvasott üzenet, hogy a világot alkotó hatalmas Isten oltalmában tudhatjuk az életünket. Hogy az általa tanácsolt módon, a tőle kapott békességben élhetünk. Az üdvösség távoli végcélját is magunk előtt látón.

Reuss András rendszeres teológus ezt írja ebben a kötetben az első századi, de minket is jellemző gyülekezetekről és annak tagjairól: „Vallják, hogy Jézus az Úr. Kereszténynek mondják magukat. Tudnak egymásról, mert az apostolok szerteviszik a jó hírt, a tőlük kapott leveleket – [Pál Kr. u. 50-ben a Thesszalonikaiaknak Korinthusból írt két levelét is] – nagy becsben tartják, olvassák és egymásnak továbbadják. Gondosan őrzik a hallottakat, de van sok félreértés is köztük. Új élet reménységében élnek, de hamis reménységekkel is meg kell küzdeniük. A legkülönbözőbb nyelvű és társadalmi státuszú emberek találhatnak egymásra, bár tapasztalják azt is, hogy a krisztusi szeretet evangéliumának is időre, sok időre van szüksége, míg az emberek közti [feszültségek, békétlenségek, nézeteltérések, bántások és megbántottságok miatti] válaszfalak leomolnak.”

Minél többünk értékrendjében áll az Úrnak vallott Jézus, az irgalmas, hozzánk lehajló Isten, a belé vetett hit, a minket hozzá fűző, ragaszkodó szeretet, és Isten ígéje az első helyen, annál jobb, szabadabb és boldogabb lesz ez a világ, s mindenki, aki abban él.

Ebben a hit- és szeretethagyományban gyökerezünk meg minél erősebben mi mind! Erről mondjuk ki mi is Lutherrel: itt, ebben állok – mást nem tehetek. Imádkozunk!

Ima

Téged kereső, rád hallgató, bölcs szívet és szavakat, krisztusi indulatokat kérünk tőled Istenünk. Akkor életünk sziklán, erős váron áll, megújul, szárnyakat kap, és hitelesen beszél, cselekszik és tanúskodik rólad. Ámen.

Ének: 290,3-4

3. Tégy minket készsé igéd hallására! Indítsd el lábunk szolgálat útára! Szolgálni testvért, akit ínség éget! Szolgálni téged!

4. Szentlelked kérjük. Áldásodat várjuk. Koldus szívünket bízva eléd tárjuk. Te töltsd be hittel, szeretettel, fénnel: Hadd osszuk széjjel!